Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 17. *V ſrédo 24. Malitravna.* **1844.**

☞ Te novize pridejo vſako ſrédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovi ulizi bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Osnanilo.

2. Velkitravna pred poldnem bode veliki sbor z. k. kmetijſke drushbe v Ljubljani. Sberaliſhe je po navadi v hiſhi z. k. deshelniga vladarſtva na novim tergu. Vſi udje te drushbe ſo povabljeni, k temu sboru priditi.

Sveti Juri.

Hodi, hodi, sveti Juri!
In po svetu tak zakuri: [1])
De se vgane mezgi koža,
Ki jo spomlad že pomnoža; [2])

De mladike se spustijo,
Ki na drevju mirno spijo;

De se drevje cvetjem cira, [3])
Gde si čbela med pobira;

De se trave zelenijo,
Koscí skorej de kosijo;

De 'mo skorej krave pasli,
Nemamo kaj nesti v jasli;

De 'mo skorej gor pod strehu
Rivali seno pri smehu.

Več ne hodi, sveti Juri!
In po svetu več ne kuri: [4])
Že od peči in vročine
Vun bežijo spat dekline.

V hiši več ne najde hlada,
Naj bo stara ali mlada.

Veselje grešno fant že iše,
Ki gre po noč' od svoje hiše.

Grešne so vam to navade,
Ktere motijo vas mlade.

Le se var'te te skušnjave,
De vam duše bodo zdrave.

V jesen póšli Miha, Juri!
Peč de naj nam zdaj zakuri.
V mirni vésti bote spali,
Okol peči spet ležali!

Iz Karlopaga. S. G.

[1]) Te dve verstice se pred vsakim redikam (strofo) perve polovice pesmi ponavljate. —
[2]) Vsaka druga verstica se pri petji ponavlja. —
[3]) Cvetjem je storiven (Instrumental) brez predmeta »z«, kar pri nas ni več v navadi; škoda de se je to predstvo iz našiga govora zgubilo. —
[4]) Te dve verstice se pred vsakim redikam druge polovice pesmi ponavljate.

Ogerſhizhna preſha dôbra klaja sa shivino in verli gnoj sa njive.

Po Franzoskim in Angleshkim redé in pitajo s ogerſhizhno preſho shivino, ali pa s njo njive gnojé.

Sató, ki je ogerſhizhna preſha proti lanjeni nekaj sharkeji, jo poprej, ko ſe mnogi shivini poklaja, kakor v moko ſtolzhejo ali smelejo, in potem s klajo ali futram vſake rabe smeſhajo. — Molsnim kravam ſe je s resanzo v vſaki klaji okoli eniga funta smeſhane da; jalovkam

in volam ſe je pa poklaje po tém, kolikor druga kerma vezh ali manj tezhnoſti ima; vezhidel eden do poldrusiga funta na enkrat. Konjem v teshki vpregi ſe preſhe v vſaki klaji poldrugi ali zelo dva funta potreſe. Tudi pri pitanju goveje shivine ſe klajenje s ogerſhizhnimi preſhami po tém ravna, ako je navadna kerma bolj ali manj tezhna. Mnogotere ſkuſhnje nam rasodevajo, de pitanje s lanenimi preſhami le takrat dôbro tekne, kadar ſe po malim shvini pokladuje, ſizer ſhkodjejo nji. Kdo tedaj shelji, ſvojo goved hitro ſpitati, naj en del lanene preſhe s tremi deli ogerſhizhne smeſha in priprizhal ſe bo, kako koriſten je ta smeſ.

S ogerſhizhno preſho gnojiti, ſe nar bolj ilovnati ali tako imenovani debeli semlji perleshe. — V vinogradih ſe mora semlja od tert nekoliko odkopati, potem ſe korenine s imenovano preſho potreſejo, in potlej ſhe le s odkopano semljo saſuti. Zhe ſe pa krompirju gnojí, ſe po brasdah ali po jamizah okoli vſaziga krompirja po péſti take preſhe potréſe, preden ſe saſuje. Na Franzoskim potrebujejo sa zel oral vinograd pognojiti 5 zentov, sa krompir pa 6 zentov ogerſhizhne préſhe.

Angleshi ſejejo prav radi in veliko répe, poſébno tiſte, ki ji Turnips pravijo, in terdijo, de bi je toliko ne perdelali, zhe bi ſvojih njiv s ogerſhizhno preſho ne gnojili, po kteri jo prav veliko in neisrezheno debéle priraſte, brés de bi ſe je goſenze podſtopile; ravno ſató ne pognojijo s ogerſhizhno preſho ſamo ſvojih njiv, temuzh tudi repno ſeme, preden ga vſejejo, v moki ogerſhizhne preſhe prav dôbro omanejo. Na njivi, ki je s tako preſho pognojena, prav rada répa raſte, in oljnatiga gnoja duh je goſenzam sopern in jih odganja od ondot, kjer repa raſte, de je ne poſhkodjejo. *) — Koliko ſe ogerſhizhne preſhe sa zel oral semlje pognojiti potrebuje, ſe ne more ſploh na tanjko povedati, to ſe vezhidel le po boljſhi ali ſlabejſhi semlji rasſodi.

Franzoski in angleshki vertnarji radi s ogerſhizhno preſho po vertih gnojé, in pravijo, de je tak gnoj soper bramorja prav dôber; ravno ſató potreſujejo tudi vſeſkosi vertne gredize s tako moko. Zhe ſo tedaj per gnojenju njiv, 30 deli hlevniga gnojá enimu délu is preſhe enaki, ravno ſató potrebuje ſkerbni vertnar per gnojenju vertnih grediz tudi dve ali tri déla preſh, nameſti 30 delov hlevniga gnojá, potem, kakor mu zhervi manj ali vezh ſhkode napravljajo. —

Tiſtim, kteri miſlijo ſkuſhnje, s ogerſhizhno preſho gnojiti, napraviti, ſhe povémo, de ſe gola preſha, ktera ſétvi veliko rodovitnoſt obrodí, s nekimi ſemenjemi, poſebno s ſozhivnim ſemenam smeſhati ne ſme, namrezh ne s graham, bobam, grahorizo i. t. d.; ampak gnojenje mora v eno, ſéme pa v drugo brasdo priti. — Shitu ſe mora narmanj oſem dni pred ſétvo gnojiti. —

Kdor shelji, kaj vezh od tega svediti, naj ſe na piſarnizo z. k. kmetijſke drushbe v Ljubljani verne. *)

*) Sareſ velik dobizhek, ako bi ſe tudi per naſ ta ſkuſhnja poterdila!

*) Ogerſhizhna preſha v zelih koſzih zent po 42 krajzerjev — smljeta pa po goldinarju ſe dobi v Ljubljani na velikim tergu Nr. 2.

KMETIJSKA SHOLA.

(Na dalje.)

Dôbro je ſéme vzhaſih premeniti.

Skuſhnja pové, de navadno podnébje ali srazhje ta ali uni ſad bolj srodi, de ſad ſzháſama sahiri ali oſlabi, zhe bo smerej le v tiſto semljo ſejan; satorej je dobro ſeme premeniti. Per temu naj te vodi le ta védnoſt:

1. Preméni ſeme takrat, kadar ſposnaſh, de je tvoje ſemenſko serno od vezhletniga perdelovanja oſlabélo.

2. Kupi ſeme is takiga kraja, od kteriga veſh, de ſe mu je semlja perlegala; kjer ga tedaj nar obilniſhi perdelujejo.

3. Glej, de boſh, ko je mogozhe, dobro ſeme, ki je na plitvi semlji sraſtlo, na debelji semljo ſejal. Kupi tedaj dobro ſeme s puſtejſhiga, merslejſhiga kraja, kot je per tebi doma; kadar ſeme v toplejſhi kraj in v bolji semljo pride, obilno rodí. Ako bi kdo ravno naſproti is ſemenam delal, ta bi ſi nizh ne popravil. Samo konopljevo ſeme perneſejo nekteri is gorkejih deshelá v merslejſhi kraje.

Lanéno ſeme pa is merslejſhiga kraja v toplejſhiga perneſeno, poſébno dobro donéſe.

4. Ne kupuj ſemena is krajev, kjer ſnetjé in druga plasha med shitam rada raſte.

Kako gre ſeme sa ſetev perpravljati?

Nekteri ſeme pred ſetevjo namakvajo, de bi hitreji pognálo. V mokrim vreménu je sa debélo semljo namakvanje nepotrébno delo. V ſuhim vreménu bi snalo namózheno sernje ſe pretegniti in oſhkodovati, ker bi kal sadoſti ſóka v ſuhotni semlji ne dobil. Satorej namakvanja ſploh ne ſvetvamo. — Le kako terdo ſeme, poſtavim: turſhizo — je dobro namakvati. Perporozhimo pa raji na vézher ſejati, de zhes nozh roſa ſéme smezhí, po dnevi ga pa sabránati. To ſtoriti je prav, kjer je perpravno, in kadar zhaſ perpuſti.

Kako ſe mora ſejati?

Mera ſétve na enakim proſtóru ſe po le tih okoljſhinah ravná.

1. Rozhen ſejavez manj ſemena poſéje, nerozhen pa vezh, tode ga tudi vezh savérshe. Sétev ima tudi ſvoje poſtáve, po kterih ſe mora voditi in delati.

2. Na enako velikim proſtóru ſe debeliga sernja na méro vezh poſeje, kakor drobniga.

3. Lepiga polniga sernja je manj tréba, ſlabiga, glotnatiga pa vezh.

4. Sejanje v lepimu vreménu manj ſemena vsame, kakor ſétev v ſlabimu vremenu.

5. Na njivo, ki je sa ſétev perpravljena, in od vſe plashe ozhiſtena in na novo pognojéna, je treba manj sernja vrezhi, kakor na njivo, ki taka ni. Na ſpozhito njivo naj páde sernje bolj redko, kakor na njivo, ki je pred to leto rodila.

6. Na mozhno, maſtno semljo ſejaj redkejſhi, kakor na terdo in puſto.

7. Sa semljo, ki ſe ſadu dobro vdá, je manj ſemena potréba: poſtavim na debeli semlji je manj pſhenizhniga ſemena treba, kakor bi ga bilo treba na enakim proſtóru lahke semlje.

8. Per sgodni ſetvi ſe tudi manj sernja poſeje, kakor per posni; sato, ker ſe po sgodni ſetvi ſad bolj vkorenini in rasraſte, kakor po posni; sa osimino ſe bolj goſtó ſeje, kot sa járino.

9. Sejanje s maſhinami manj ſemena vsame, kakor ſejavzova roka, sato, kir potreſálize ali ſejávne maſhine sernje bolj porédama in bolj enakomerno rastréſejo, kakor zhloveſhka peſt.

10. Vezh ſemenſkiga sernja je treba na njivo, kjer je pred to leto ſad bil, ki ſe s prihodnim dobro ne vsame; takó pſheniza vezh sernja potrebuje, kadar ſe na krompirjiſhe ſeje, kakor de bi jo na répiſhe, ali na zelino ſejal.

11. Na te opómnene okoljſtáve, in morebiti ſhe na mnogotere rezhi ſe mora osirati, kdor hozhe pravo méro ſemena ſi sa ſétev odloshiti, de ga ne bo savergel, in ne preredko ſejal; ampak ravno, kolikor ga jo po pameti sa en oral semlje potréba, de vſako serno ſvoj potrébni proſtor dobí, kteri sa raſt mu biti mora.

(Dalje ſledí.)

Jesikoſlóvni raslog.

Tu treba počasno postopati, da nikogar ne silimo, nikogar ne žalimo in vunder zmiraj na bolje gremo.

Majer.

Od vezh ſtraní, in is vſih krajev, kjer ſe naſhe „Novize“ beró, nam iſkrene sheljé in krepke opominjevanja doné, de bi mi vezh soſtavkov v „Novizah“ s ilirſkim *) pravopiſam piſali, któriga nektéri tudi obzhno-ſlavjánſkiga imenovati sazhenjajo; ker ſe med Slavjani, ki s latinſkimi zherkami piſhejo, od dne do dne bolj rasſhirja in ako ſe ga ravno ſedaj ſhe vſi ne ſlushijo, ga vunder vſi isobrasheni posnajo. Tudi naſhim bravzam ſo te prijasne vabitve is nektérih v „Novizah“ natiſnjenih dopiſov she nekoliko snane. Prijatli rezheniga pravopiſa njegov koriſt, vashnoſt in potrébo, ga med Slavjani rasſhiriti in v obzhno rabo povsdigniti, mnogoverſtno dokasujejo, in njih dokasi ſo réſ tako vterjeni, de kar mene vtizhe, jeſt ta pravopiſ ſadajni dobi in potrébam Slavjanov sa nar bolj permérniga, nar bolj perpravniga in nar bolj koriſtniga ſposnati moram, ne ſamo savoljo njegoviga obrasa in njegove lizhnoſti, ampak tudi savoljo lahkiga nauzhenja in rasſhirjenja. In kdo bi ne poterdil pravizhne in hvale vredne shelje, de bi vſi Slavjani ali k manjſhim vezhidel od njih, v enim ſamim pravopiſu piſali, kakor poſtavim tudi Nemzi, Franzosje, Lahi i. t. d. med ſeboj enake zherke imajo.

Sato mi Slovenzi, kviſhko in takó vgodno naprej iti nemoremo, kakor bi sheleti bilo, ker ſhe smiraj s jesikoſlóvnoſtjo prevezh opraviti imamo, ker vſak ſvojo miſel priſtraſtno terdi in tedaj edinoſti ni, ktera bi naſ sdrushene naprej pelala. Sadnji zhaſ je pazh in nudna potréba, de bi mi she miſlili: Kaj nam je piſati in ne ſhe le dogovarjali ali zelo prepirali ſe, kako bi piſali!

Toliko je bilo potréba naprej opomniti in s tim moje drage Slovenze k sloshenju, pomirenju, sjedinenju *) vabiti. De bo pa ta lepa oſnòva sheljni vſpeh doſegla, je tréba nar poprej terdniga naprévsetja; njegovo ispeljanje pa ſe samore le ſzhaſama in previdno sgoditi, sato ſe pri tej rezhi ſtanovitno dershimo pravila goſp. Majerja: „Tu tréba pozhaſno poſtopati, da nikogar ne ſilimo, nikogar ne shalimo in vunder smiraj na bolje gremo“, kar bo gotovo vſak moder in prevdarljiv Slavjan poterdil.

Vredniſhtvo vſakiga zhaſopiſa mora vſe ſvoje delanje s védnim obsiram na ſvoje bravze opravljati. Ker ſo tedaj „Novize“ narprej in poſébno sa koriſt proſtiga ljudſtva — naſhim dragim kmetovavzam in rokodélzam — namenjene, njegove godnoſti in smoshnoſti pri naſhim delu nikdar posabiti ne ſmemo. Veliko naſhih bravzov pred nekoliko meſzi od ilirſkiga pravopiſa ſhe nizh vedilo ni — in kako, ko jih veliko ſhe v navadnim piſanju bukve brati perloshnoſti imelo ni! Kako bi ſe mi pri tem takim predersniti ſmeli, bravzam na enkrat liſt v roke dati, kteriga bi oni le s trudam brati samogli in tako v njih veſélje k branju saduſhiti? nameſt de bi jih podbadali, oshivljali in s ſladkim duham navdajali, ki is pridniga branja isvira.

Naj ſe she mladoſt v sholah tega poduzhi, potem ſe bo vſe to bres truda doſeglo. Kakor ſe pa zhlovek ſtára, tudi vſaka navada shelesno ſrajzo oblazhi in ſkuſhnja uzhi, de ſe potem le teshko in vezhidel s nevoljo kaj noviga poprime, zhe je ſhe tako koriſtno, ſhe tako malo in ſhe tako lahko, kakor poſtavim ravno ta pravopiſ. „Zheſar Anshik ſe navadi, ſe Anshe teshko odvadi.“

Ako je tedaj pri takih okoljſhnjah tréba kaj noviga koriſtniga vveſti in ſvoj namen doſezhi, ſe mora pametno poprijeti, pozhaſi poſtopati in ne ſkuſhati, v en mahlej drevó podreti. Szhaſama ſe bodo vſi bravzi navadili, soſtavke s novim pravopiſam takó lahko brati, kakor s ſtarim in bodo nevedama brati snali, bres de bi ſe savedili, kdaj ali kako ſo ſe nauzhili. In to toliko loshej, ker ſmo preprizhani, de ſe vſak, ki she ſlovenſko brati sna, v kakih deſet minutah ali k vezhjim v pol ure v novim pravopiſu brati nauzhiti samore, ker prav sa prav ni drusiga raslozhka, kakor le tri zherke:

*) Zheſki ſe ta pravopiſ perpravno imenovati ne more, ker ima zheſki marſiktere poſebnoſti, ki ſe v tako imenovanim ilirſkim ali organiſhkim ne najdejo. Ako pa komu dopade, tako imenovati ga, potem njegovi vrednoſti nebo nizh odvsetiga.

*) »Verständigung! Versöhnung! Vereinigung!« je lep poſlov nemſhkiga zhaſopiſa: Jahrbücher für slavische Literatur, Kunst und Wissenschaft. Redigirt von Dr. J. P. Jordan in Leipzig.

c ilirſkiga pravopiſa ſe glaſi kakor naſh z.
s ilirſkiga pravopiſa ſe glaſi kakor naſh ſ.
z ilirſkiga pravopiſa ſe glaſi kakor naſh s.

Ako pa te tri zherke c, s, z, kljuzhizo ˇ od sgorej imajo, ta pomeni naſh h zherkam z, ſ, s perſtavljen, tadaj:

č sgovarjaj kakor naſh zh.
š sgovarjaj kakor naſh ſh.
ž sgovarjaj kakor naſh sh.

S snamnjem ˇ ſe prihrani h, kar je po vſaki zeni predſtvo tega pravopiſa in dobizhek ne le pri piſanju, ampak tudi pri natiſu bukev; nar vezhi koriſt pa je ta, de tako v kolo edinoſti s drugimi Slavjani ſtopimo.

Naſhim pribriſanim Slovenzam je pazh mala rezh, to majhinoſt nauzhiti ſe; ako bodo en par ſoſtavkov pozhaſi brali, bo jim tretji gotovo she gladko in tozhno od rok ſhel. Tako se bodo bres truda vſe ſlavjanſke, v tem pravopiſu piſane bukve brati nauzhili in bodo nam hvaleshni, de ſmo jim perloshnoſt dali, sopet kaj noviga nauzhiti ſe. S tem je pa tudi perva ſtena, ki naſ od drugih Slavjanov lozhi, odmaknjena.

Vunder moramo, kakor je rezheno, v Novizah v tí rezhi le pozhaſi naprej ſtopati. Sato ſmo do ſedaj v ilirſkim pravopiſu le po malo v pokuſhnjo dajali in tako bomo tudi vprihodnizh delali, dokler zhaſ ne naſtopi, ob kterim bomo bres ſhkode zhigar bodi, vſe enako piſati samogli. Gotovo pa je, de ta dôba, ako bi ravno sheleti bilo, na Krajnſkim, Goriſhkim, Tershaſhkim, Koroſhkim, Shtajerſkim ſhe dosorela ni. Smemo li dober ſoſtavik sato odvrezhi, ker je po ſtarim piſan? Nikdar! Ali pa ſproti kakiga drusiga sato ne vseti, ker je v ilirſkim pravopiſu isdelan? Tudi ne! Tudi tega pravila ſe bomo dershali, dokler zhaſ ne naſtopi, ob kterim bomo bres ſhkode naſhih bravzov od njega odſtopiti samogli.

Miſlim, de bo vſak rasumnomiſlezhi Slavjan to pravilo sa dobro ſposnal, ki eniga ali drusiga pravopiſa priſtraſtno ne zhiſla in komur je v reſnizi od ſerza, de ſe ljudſtvo isobrasi in ofrezhí.

Jesikoſlovne rasprave in rasjaſnenja v krog naſhih „Noviz“ ne ſpadajo, vunder je bilo potrebno, naſhe ravnanje enkrat bravzam rasloshiti, de bodo vodilo vredniſhtva svedili, ktero je in smiraj bo: vſim bravzam vſtrezhi, kolikor je mogozhe!

Dr. Bleiweiſ, vrednik.

Urno, kaj je noviga?

(Gosp. Vladika Černogorcov) je dal na Dunaju, kakor nam Dunajski časopis oznani, neko ilirsko pesem natisniti, ki se glasí: „Tri dni v Terstu“, od ktere gre prav velika hvala. V ti pesmi speva omikanje zaderžanja — morje — tergovino — brodništvo — družljivo življenje in podarí tudi neke verstice plesávki „Fabri-Bretin.“ —

(Ni davno tega, ko se je oženil 70 letni starček) s 20 letno devico. Ko so ga prašali, če je pa tudi svojo starost in svojo prihodno polovino dobro prevdaril, je odgovoril: „To se vé de; če pogledam na svojo mlado zaročnico, sim za 25 let mlajši, če se pa ona name ozre, je za 25 let starši. Tako se ta reč dobro porovna. —

Rasjaſnenje.

Popravek Premzov, ki ſmo ga v 14. liſtu natiſnili, „Karniolii“ ni dopadil nizh. Goſpod vrednik je zhes to prav ſarditljiv ſoſtavek v 30. liſtu ſpiſal, ktérmu mi to le odgovorimo: Nepriſtranoſt (Unpartheilichkeit) je perva vódba vredniſhtva „Noviz.“ Po temu vodilu ſe bojo vſelej reſnize rasglaſile, zhe one tudi temu ali unimu vſhezh ali po godu niſo, ako le neſpodobno niſo rezhene. Le takrat, kader eden drusiga poduzhimo, gremo po pravim potu naprej. Naj tedaj ſleherni previdi, de bo tó, kar pravi ali piſhe, tudi verla reſniza.

Po tém takim níſmo sabraniti mogli, is Prema poſlani liſt v „Novize“ natiſniti, ki ſmo ga v imenu ſoſeſkinih mosh od nekiga zhaſtitljiviga goſpoda prejeli, ktéri ima ſhe bolj kakor kaki drugi pravizo tirjati, de ſe ozhitna smota tudi ozhitno popravi, slaſti sa tó, ki je bil od vezh ſtrani tega ſtoriti naproſhen.

Vredniſhtvo Karniolije ſe je she vezhkrat preprizhati snalo, de naſ perloga krajnſkih nóſh ſerzhno veſeli, in kakor pervima dvema obrasama, ſmo tudi Zhizhu (ne pa Premzu ali Rovanjzu) naſhe nar glaſneji dopadajenje ſkasali.

S tém pa ſe niſmo savesali, de bi v „Novize“ nizh ne vseli, kar drugo miſel terdi, ako je ta le reſnizhna in ſpodobno rasglaſena.

De je popravik Premzov goſp. vrednika prav vshivo raskazhil, nam je shal, ker ni tako hudo miſljen, kakor vredniſhtvo meni. Vſaka rezh ſe puſti raslizhno rasloshiti. Pazh niſo „ſoſeſkini moshje“ nikoli menili, de „Karniolija“ s perlogo kmetijſkih noſh obogateti hozhe!

Miſlili ſmo, de bo vredniſhtvo „Karniolije“ Premzam vashno dokasalo, de niſo njih popravki reſnizhni; tode od tega niſmo brali ſkoraj nizh, ker je goſp. vrednik v imenovanim liſtu veliko drusiga govoril, od te prave rezhi pa le prav malo.

Perſiljeni ſmo, to rasjaſnenje od ſebe dati s tim perſtavkam, de je ne bo v naſhih miroljubnih „Novizah“ prihodnizh kar beſedize vezh, od tega govorjenja.

Dr. Bleiweiſ, vrednik.

Vganjka.

V hramnim koti tiho ſpim,
S gladnim gobzam ſe reshim,
Zhe podgane ne dobim,
Miſhi rada tud' lovim;
Po leku shivim, zeli dan preshim,
Povéj, kako ſe neki jeſt veljim? —

Shitni kup.	U Ljubljani 20. Malitravna.		U Krajnju 15. Malitravna.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pſhenize domazhe	1	22	1	26
1 „ „ banaſhke	1	24	1	26
1 „ Turſhize . . .	1	—	—	—
1 „ Sorſhize . . .	1	5	1	10
1 „ Ershi	—	56	1	3
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	—
1 „ Proſa	1	1	1	2
1 „ Ajde	—	—	1	6
1 „ Ovſa	—	—	—	40

V Ljubljani. Natiſnil in saloshil Joshef Blasnik.